

Bratislava 31. 7. 2006

**Pripomienky ku konzultačnému materiálu Ministerstva financií Českej republiky
„Zprostředkování a poradenství na finančním trhu“¹**

K bodu 1, str. 5

(1) V texte sa uvádza, že návrh režimu sprostredkovania a poradenstva pokrýva – medzi inými oblasťami finančného trhu – v rámci poisťovníctva – aj **zaistenie**. Treba však pripomenúť, že sprostredkovanie zaistenia je sprostredkovaním veľmi špecifickej služby, ktorá sa neposkytuje retailovým klientom, ale jej sprostredkovanie je sprostredkovaním medzi dvoma „profesionálnymi subjektmi“ – z toho dôvodu sa na sprostredkovanie zaistenia nemusia v plnom rozsahu vzťahovať mnohé z pravidiel, ktoré by mali platiť pre sprostredkovanie ostatných finančných služieb (ochrana spotrebiteľa, informačné povinnosti a pod.).

Ku schéme č. 1, str. 7

(2) „Tipérstvo“ ako aktivita je z pôsobnosti slovenského zákona č. 340/2005 Z. z. o sprostredkovaní poistenia a sprostredkovaní zaistenia a o zmene a doplnení niektorých zákonov („zákon č. 340/2005 Z. z.“) úmyselne vynechané. V príprave zákona sme to vyhodnotili tak, že „tipér“ nenesie zodpovednosť za výsledok svojej činnosti ani vo vzťahu ku klientovi, ani vo vzťahu k poskytovateľovi finančnej služby. Regulovať tipérstvo sme pokladali za irelevantné, ak by bolo obsahovo vymedzené len ako poskytnutie základnej informácie o existencii subjektov navzájom (poskytovateľa finančnej služby a klienta), resp. poskytnutie základných informácií o produkte.

(3) Rovnako „broker pool“, ktorý by nevykonával žiadne činnosti smerujúce ku klientovi, ale iba činnosti tzv. back-office-u (voči jednotlivým, v poolu združeným sprostredkovateľom), by nemusel byť regulovaný. Ak však broker-pool má poskytovať službu priamo klientovi, pokladal by som jeho reguláciu za logickú.

(4) Materiál podľa môjho názoru nevyriešil otázku, ktorú som nastolil aj počas konania okrúhleho stola v máji 2006 v Bratislave, a to, či sprostredkovateľ typu spolupracovníka OVB (ktorý **nemá zmluvu so zákazníkom!**) nevykonáva tiež poradenstvo. Podľa schémy č. 1 je poradenstvo činnosťou iba na základe zmluvy so zákazníkom.

(5) Predchádzajúca poznámka súvisí aj definíciou finančného poradenstva na str. 18.

K poznámke pod čiarou č. 15 na str. 19

(6) Podľa mňa je zásadne nesprávne nazývať činnosti, ktoré vedú k uzatvoreniu poistnej zmluvy, ak ich vykonáva poisťovňa, sprostredkovaním. Predaj finančného produktu je imanentnou **súčasťou činnosti poskytovateľa** finančnej služby – podľa základnej ekonomickej teórie výroba bez predaja nemá význam. Takúto činnosť podľa môjho názoru

---

¹ Názory obsiahnuté v tomto materiáli sú názormi autora a nemusia sa zhodovať s oficiálnymi postojmi Slovenskej asociácie poisťovní, resp. jej jednotlivých členov

nemožno nazvať sprostredkovaním (už ani podľa sémantiky slova „sprostredkovať“). To by sa potom kováč, ktorý pred zrakom svojho zákazníka vykúje motyku, v momente jej predaja zákazníkovi zmenil na „sprostredkovateľa“? Keď má „licenciu“ na profesiu kováča, je samozrejmé, že ju má preto, aby mohol svoje výrobky aj predávať – bez získania ďalšej licencie.

K časti 4.1 a 4.2 na str. 24

(7) Napriek tomu, že je navrhnutý systém premyslený, si myslím, že postačí „slovenské riešenie“ aplikované podľa zákona 340/2005. Ak má byť sprostredkovateľ **iba registrovaný**, je to vždy v prípadoch, keď je „nad ním“ niekto, kto má od orgánu dohľadu povolenie. Podľa mňa by si orgán dohľadu nemal k **púhej registrácii** vyžadovať predkladanie ďalších dokladov. Sám seba zbytočne zaťažuje administratívou. Okrem toho si vyrába problémy s aktualizáciou zasielaných podkladov. V konečnom dôsledku, nebude schopný robiť to, čo je najdôležitejšie – dohľad.

(8) Myslím, že za splnenie podmienok pre **iba registrovaných** sprostredkovateľov mal byť zodpovedný ich „nadriadený“ subjekt – buď poskytovateľ finančnej služby, alebo za sprostredkovateľov 2. úrovne by to mal byť sprostredkovateľ 1. úrovne.

K časti 4.3 na str. 25

(9) Z matice vyplýva, akoby daný sprostredkovateľ – poradca mal univerzálne oprávnenie na finančné poradenstvo pre oblasť investičných služieb, a to aj za tie investičné služby, na ktoré nemá povolenie ani ako sprostredkovateľ – teda aj na finančné poradenstvo v oblasti nekomplexných a komplexných finančných nástrojov.

K časti 5.1, tabuľke o odbornej praxi na str. 26

(10) Pre najnižšiu kategóriu – výhradného sprostredkovateľa – je určená minimálna prax jeden rok. Praktická otázka je: ako môže človek získať takúto prax, keď skôr, než ju začne vykonávať, musí získať povolenie, a na získanie povolenia treba mať prax?

K časti 9.1 na str. 37

(11) Medzi činnosťami akreditovanej profesijnej organizácie je uvedený aj „zber informačných povinností“. Domnievam sa, že ak sprostredkovatelia budú mať informačnú povinnosť voči orgánu dohľadu, zber týchto informačných povinností za orgán dohľadu nemôže nik suplovať.

(12) V súvislosti s informačnými povinnosťami sa tiež domnievam, že voči orgánu dohľadu by mali mať informačnú povinnosť znova iba „licencovaní“ **sprostredkovatelia (s povolením)**, a to **aj za tých**, ktorých navrhli na **púhu registráciu**.

(13) Ďalej medzi povinnosťami profesijných organizácií je aj overovanie splnenia predpokladov subjektov pred vydaním licencie. K tomuto mám tri poznámky: 1. Splnenie predpokladov podľa mňa môže overiť výlučne ten, kto vydáva povolenie – túto zodpovednosť z neho nemožno sňať, lebo za výsledok zodpovedá vždy sám. 2. Splnenie predpokladov u sprostredkovateľov **s púhou registráciou** by orgán dohľadu nemusel overovať – robili by to „nadriadené subjekty“ týchto sprostredkovateľov (ale zase nie profesijné organizácie). 3. Profesijná organizácia overuje splnenie predpokladov u tých subjektov, ktoré sa chcú stať jej členmi. Proces „stania sa členom profesijnej organizácie“ však až nasleduje za vydaním povolenia na činnosť (a povolenie sa vydáva na základe overenia, či subjekt spĺňa stanovené predpoklady).

(14) Zaujímavé bude poznať, čo konkrétne by malo byť obsahom informačnej povinnosti profesijnej organizácie voči ČNB.